

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

vzpomínáte si na staré vtipy o rádiu Jerevan? Třeba na tento: Rádio Jerevan oznamuje, že v Moskvě se budou rozdávat poukazy na auta. Poté hlásí malou opravu, ne v Moskvě, ale v Jerevanu, ne auta, ale kola a nerozdávají se, ale kradou. Krade se kde co, peníze odjakživa, kola co existují, v módě jsou data. Krádež dat z Facebooku vzbuzuje vášně, je to na potvoru, kdo co o nás ví, ale mě vzrušují více krádeže kol, respektive kola. Opět mi totiž jedno ukradli. Ani nevím kolikáté to, za ta léta, co jezdím na kole prakticky denně, bylo. Dvanácté? Čtrnácté? Celkem tři ve Francii, dvě ukradli ze sklepa v městě Palaisau, kde jsem bydlel, třetí mi vylomili z nosiče na autě v Béziers. Ostatní v Brně. Jedno v Uherském Hradišti, tam to ale skončilo happy endem. Bydlel jsem v nemocnici v dřevěném přizemním baráčku, byly tam tři pokoje pro zaměstnance a ústavní jesle. Na Slovácku se na kole jezdí vždy a všude, babky z vesnic v širokých krojových sukničkách s bolavými koleny dojížděly na ortopedii na kole, tam jsem začal jezdit i v zimě. Kolo stálo na verandě před domkem, ráno tam však nebylo. Nedělám si iluze o smyslu oznamování krádeží bicyklů na policii, ale tenkrát jsem tam zašel. Moje

hlášení vzbudilo rozpaky a pak mne policista odvedl do sklepa – stálo tam moje kolo. Rekonstrukce konfigurační mého bicyklu je následující: alkoholem posilnění zřízení tlačili nočním špitálem plně naložený vozík z interny na patologii, uslyšeli nějaký zvuk a lekli se. Usoudili, že se někdo vloupal do jeslí a zavolali policii, ta našla zlodějovo kolo na verandě. . .

Od té doby mi zmizelo mnoho kol – doma, před hospodu, poštou, obchodě . . . Včera teprve druhé ve Fakultní nemocnici u svaté Anny. Pracuji na dvou místech, na klinice ve FNUSA a v neurovědním výzkumném centru CEITEC, které je v kampusu MU v Bohunicích. Někdy musím být tentýž den na obou místech, přejezd na kole je nejsvižnější. Spěchal jsem na poslední chvíli na extrapyramidový seminář (kde pravidelně diskutujeme problematické nebo zajímavé pacienty), kolo jsem zamkl na málo frekventované chodbě, ale neměl jsem jej k čemu přivázat, stálo volně. Spěchal jsem, bylo to v nemocniční budově, jen na chvíli. . . Když jsem za hodinu odcházel, kolo nikde. Oběhl jsem okolí, kolo bylo zamčené, navíc s podezřelou měkkou zadní pneumatikou, ale samozřejmě jsem je nenašel. Nemělo smysl si stěžovat,

ztráčet čas, tak jsem jen zavolal sekretářce Janě, aby se poptala ráno nemocničních sekuritáků (tak se jim říká, nevím, jak nazvat spisovně – hlídače?) a odcházel jsem, když jsem potkal radiologa Vladimíra, tomu jedinému jsem si postěžoval slovy nevybranými. V deset večer jsem už byl v Praze, na cestě na letiště, když zavolal Vladimír z noční služby. O patologii je opřený zamčený bicykl s poloprázdným zadním kolem – není tvoje? Bylo. Netuším, jak se tam dostalo – že by jej poctivý zloděj vrátil? Nezdá se mi, že by se v něm hnulo svědomí. Spíš to byl amatér, nenašel nic, čím by zámeček procvakl, ale nevím. Snad ani nemusím zdůraznit roli náhody – Vladimír šel nejdříve kolem mne, pak večer kolem kola. . . Člověk prostě musí mít v životě trochu štěstí. V mém případě bilance by byla jedno kolo se štěstím nalezené na asi šest nebo sedm nenalezených. Zdá je to málo nebo moc, nevím, ale je to fajn, když máte, byť nezasloužené, štěstí.

Na vaše příspěvky se i s redakční radou těší

prof. MUDr. Ivan Rektor, CSc.,
FCMA, FANA
předseda redakční rady

